

Μετά τα Χριστούγεννα (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom (†))

[/ Πεμπτούσία](#)

Με την φαντασία μας, ας πάμε πίσω 2.000 χρόνια. Τι θαυμάσιο μας συμβαίνει: σε μια εβδομάδα κι ο κόσμος είναι διαφορετικός. Ο κόσμος ήταν για χιλιάδες χρόνια σαν ένα χαμένο πρόβατο, και το χαμένο πρόβατο τώρα βρέθηκε και το πήρε στους ώμους Του, ο Υιός του Θεού, σαν τον υιό του ανθρώπου. Το αγεφύρωτο κενό, που η αμαρτία δημιούργησε ανάμεσα στον άνθρωπο και τον Θεό, άρχισε επιτέλους να γεφυρώνεται· ο Θεός μπήκε στην ιστορία, ο ίδιος ο Θεός έγινε άνθρωπος. Ο Θεός έλαβε σάρκα και όλα έγιναν ορατά, αυτό που αντιλαμβανόμαστε μεσ' την τυφλότητα μας σαν κάποιο αδιάφορης σημασίας γεγονός μπορεί μέσα από Κείνον να το δούμε σαν δόξα. Κάτι απόλυτα νέο συνέβη· ο κόσμος δεν είναι πιά ο ίδιος.

Ωστόσο, υπάρχει και μια άλλη διάσταση στην Ενανθρώπιση. Ο Θεός έγινε άνθρωπος, αλλά ο Θεός σαν Χριστός είπε αλήθειες καταλυτικές, που σταδιακά σαν μαγιά έπεσαν στην ζύμη και άλλαξαν τον κόσμο· ο Θεός μας αποκάλυψε το μεγαλείο του ανθρώπου. Το ότι ο Χριστός έγινε άνθρωπος ήταν απόδειξη, είναι και θα είναι απόδειξη, ότι ο άνθρωπος είναι τόσο πλατύς, τόσο βαθύς, τόσο μυστηριωδώς βαθύς, που θα μπορούσε όχι μόνο να γίνει ναός της θείας παρουσίας, αλλά να ενωθεί με τον Θεό (Εκείνον), να γίνει μέτοχος της θείας φύσης Του, όπως το έθεσε ο Απ. Πέτρος στην επιστολή του. Και πάλι, ο άνθρωπος είναι σπουδαίος, κι όσο κι αν πέφτουμε κι απομακρυνόμαστε από τον προορισμό μας, όσο ανάξιοι κι αν γινόμαστε γι' αυτόν, ο Θεός δεν θα αποκαθιστούσε μαζί μας μια σχέση, κατώτερη απ' αυτήν της πατρότητας, της δικής Του, και της δικής μας θυγατρικής ή υϊκής ιδιότητας στην υψηλότερη μορφή της. Ο άσωτος υιός ζήτησε απ' τον πατέρα του να τον πάρει σαν μισθωτό, γιατί ήταν ανάξιος να λέγεται γιός· αλλά ο πατέρας δεν το δέχτηκε. Όταν ο γιός ομολόγησε, ο πατέρας τον σταμάτησε προτού προφέρει αυτά τα λόγια, γιατί ο Θεός δεν θέλει τον εξευτελισμό μας, δεν είμαστε σκλάβοι ή μισθωτοί. Δεν το είπε ο Κύριος στους μαθητές Του «Δεν σας καλώ πιά υπηρέτες, γιατί ο υπηρέτης δεν γνωρίζει το θέλημα του Κυρίου Του, κι εγώ θα σας πω τα πάντα»;

Να και πάλι η δήλωση από

τον Χριστό και μέσα από Εκείνον ότι τον νοιάζει ο καθένας από μας, δεν είναι για το σύνολο που ενδιαφέρεται, αλλά για τον καθένα από μας. Ο καθένας από μας, λέει στην Αποκάλυψη, θα πάρει από τον Θεό ένα όνομα, ένα όνομα που θα μας αποκαλυφθεί στο τέλος των καιρών, αλλά που κανείς δεν θα το γνωρίζει παρά μόνο ο Θεός και αυτός που τόχει, γιατί αυτό το όνομα θα είναι η σχέση μας με τον Θεό, μοναδική κι ανεπανάληπτη. Ο καθένας είναι μοναδικός για Εκείνον. Τι θαύμα! Ο αρχαίος κόσμος γνώριζε έθνη και φυλές, ήξερε ηγεμόνες και δούλους, ήξερε κατηγορίες ανθρώπων, όπως ακριβώς και στον σύγχρονο κόσμο αυτό γίνεται όχι μόνο κοσμικά αλλά ειδωλολατρικά διακρίνουν κατηγορίες και τύπους και ομάδες· ο Θεός γνωρίζει μόνο άνδρες και γυναίκες που ζούν. Και τώρα μια νέα νομοθεσία δημιουργήθηκε, ή μάλλον διακηρύχθηκε από Εκείνον, όχι δικαιωτικός και τιμωρητικός νόμος, αλλά μια άλλη δικαιοσύνη. Όταν ο Χριστός μας είπε «ας αφήσουμε την δικαιοσύνη πέρα απ' όσα οι γραμματείς και φαρισαίοι λένε». Μιλούσε για τον τρόπο που θα φερόταν ο Θεός στον καθένα μας. Δέχεται τον καθένα μας όπως είναι. Δέχεται καλό και κακό. Αγάλλεται στο καλό και πεθαίνει εξαιτίας και για χάρη αυτού που είναι το κακό. Κι αυτό που μας καλεί ο Χριστός να θυμόμαστε, κι αυτό που μας καλεί νάμαστε και να αντανακλούμε με την συμπεριφορά μας, όχι μόνο μέσα στον χριστιανικό μας κύκλο, αλλά σ' όλο τον κόσμο, να βλέπουμε τον καθένα μ' αυτή την δικαιοσύνη· όχι κρίνοντας και καταδικάζοντας, αλλά να βλέπουμε σε κάθε πρόσωπο την ομορφιά που ο Θεός εντύπωσε πάνω σ' αυτόν, και που ονομάζουμε «εικόνα του Θεού στον άνθρωπο». Να σεβαστούμε αυτή την ομορφιά, να δουλέψουμε για να λάμψει σ' όλη της την δόξα, διαλύοντας αυτό που είναι κακό και σκοτάδι και να το κάνουμε δυνατό, αναγνωρίζοντας ομορφιά στον καθένα, για να γίνει η ομορφιά πραγματικότητα και

να νικήσει.

Μας δίδαξε την αγάπη που στην αρχαιότητα αγνοούσαν, και ο σύγχρονος κόσμος, όπως κι ο παλιός, τον φοβάται: μια αγάπη που δέχεται να είναι ευάλωτη, αβοήθητη, δοτική, θυσιαστική· μια αγάπη που δίνει χωρίς να μετρά, μια αγάπη που δίνει όχι μόνο ο,τι κατέχει αλλά τον εαυτό της. Αυτό είναι που το Ευαγγέλιο, η ενανθρώπιση, έφερε στον κόσμο, και παρέμεινε στον κόσμο. Ο Χριστός είπε: «το φως λάμπει στο σκοτάδι και το σκοτάδι δεν μπορεί να το καταλάβει», αλλά δεν μπορεί να το εκδιώξει. Κι αυτό το φως λάμπει και θα νικήσει αλλά μόνο αν αναλάβουμε να γίνουμε οι κήρυκες και αυτοί που υλοποιούν τις εντολές της δικαιοσύνης και της αγάπης, αν δεχτούμε την θεϊκή οπτική του κόσμου και φέρουμε σ'αυτόν την πίστη μας, γιατί αυτή είναι η βεβαιότητα και η ελπίδα μας, αυτή είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να βοηθήσει κι άλλους να αναγεννηθούν· αλλά για να ξαναγεννηθεί πρέπει να δει την αναγέννηση σε μας.

Ο κόσμος μπορεί να αρχίσει να αναγεννάται, με μια ένωση του Θεού με τον άνθρωπο, όταν ο Λόγος πήρε σάρκα· ήταν για μας μια αποκάλυψη ανανέωσης, μεγαλοπρέπειας και λάμψης του Θεού στο σκοτάδι και την σκοτεινιά αυτού του κόσμου.

Μακάρι να μας χαρίσει ο Θεός ανδρεία και αγάπη και μεγαλείο ψυχής να γίνουμε αγγελιαφόροι Του και μάρτυρες Του, και μακάρι το έλεος του Κυρίου να είναι μαζί σας και η αγάπη και η χάρη Του για την ανθρωπότητα ολόκληρη, τώρα και πάντα μέχρι το τέλος του κόσμου. Αμήν.